

III INTERNATIONALEN TEHTÄVISTÄ

(RAMSAY MACDONALD III INTERNATIONALESTA)

Ranskalaisen sosialishovinistisen „L'Humanité” („Ihmiskunta”)⁷⁶ lehden №:ssa 5475 huhtikuun 14 pltä 1919 on julkaistu Britannian niin sanotun „Riippumattoman työväenpuolueen” — todellisuudessa se on aina ollut porvaristosta riippuvainen opportunistinen puolue — tunnetun johtajan Ramsay MacDonaldin johtava artikkeli. Tuo artikkeli on niin tyypillinen sen *suunnan* asennoitumiselle, jota on tapana sanoa „keskustaksi” ja jolle Moskovassa pidetty Kommunistisen Internationalen I kongressi antoi tuon nimen, että esitämme artikkelin *kokonaisuudessaan*, liittäen sen alkuun „L'Humanitén” toimituksen johdannoksi kirjoittamat rivit:

KOLMAS INTERNATIONALE

Ystävämme Ramsay MacDonald oli ennen sotaa Työväenpuolueen suosittu johtaja Alahuoneessa. Vakaumuksellisena sosialistina ja vakaumuksen miehenä hän piti velvollisuutenaan tuomita tämän sodan imperialistisena päinvastoin kuin ne, jotka tervehtivät sitä oikeuden puolesta käytyä sotana. Siitä syystä hän luopui elokuun 4 pn jälkeen „Työväenpuolueen” (Labour Party) johtajan asemasta eikä pelännyt julistaa sotaa sodalle yhdessä „Independentiin” („Riippumattomaan työväenpuolueeseen”) kuuluvien tovereidensa kanssa, yhdessä meidän kaikkien ihaileman Keir Hardien kanssa.

Siihen tarvittiin paljon päivästä toiseen toistuvaa sankaruutta. MacDonald on näyttänyt esimerkillään, että miehuullisuus, Jaurèsin sanoja käyttäksemme, „ilmenee siinä, ettei alistuta voittoaan juhlivan valheen lakiin, ettei myötäillä jälkikaikuna houkkioiden suosionosoituksia eikä fanaatikkojen sähinää”. „Komennon mukaan” * pidetyissä vaaleissa marraskuun lopulla Lloyd George voitti MacDonaldin. Voimme olla rauhallisia — MacDonald ottaa revanshin, ja aivan lähitulevaisuudessa.

* Kirjaimellisesti „khaki”: siten nimittivät näitä vaaleja sotilaat, joiden oli käsketty äänestää hallituksen ehdokkaita.

Separatististen suuntausten syntyminen sosialismin kansallisessa ja kansainvälisessä politiikassa oli onnettomuus koko sosialistiselle liikelle.

Ei tietenkään ole mitään pahaa siinä, että sosialistisen liikkeen sisällä on mielipidevaihteita ja erilaisia menettelytapoja. Onhan sosialismimme vasta kokelluasteella.

Sen peruseriaatteet ovat vakiintuneet, mutta niiden parhaat mahdolliset soveltamistavat, sommitelmat, jotka johtavat vallankumouksen voittoon, sosialistisen valtion perustamiseen — kaikki ne ovat kysymyksiä, joita pitää käsitellä ja joihin nähden ei ole sanottu vielä viimeistä sanaa. Vain näiden kaikkien kysymysten syvälinen tutkiminen voi auttaa meitä pääsemään korkeampaan totuuteen.

Äärimmäisyydet voivat törmätä toisiinsa ja sellainen taistelu voi myötävaikuttaa sosialististen katsomusten lujittamiseen, mutta paha alkaa siitä, kun jokainen suhtautuu vastustajaansa kuin petturiin, kuin uskovaiseen, joka on jäänyt osattomaksi armosta ja jonka edessä puolueparatiisin portit on visusti suljettava.

Kun sosialistit valtaa dogmatismen henki, samantapainen kuin se, joka lietsoi aikoinaan kristikunnassa kansalaissotaa jumalan kunniaksi ja perkeleen voittamiseksi, niin porvaristo voi nukkua rauhassa, sillä sen valtakausi ei ole vielä päättynyt, olkootpa sosialismin saavuttamat paikalliset ja kansainväliset voitot kuinka suuria tahansa.

Tällä hetkellä liikkeemme kohtaa onnettomuudeksi tiellään uuden esteen. Moskovassa on perustettu uusi Internationale.

Minua henkilökohtaisesti tämä tosiasia surettaa syvästi — onhan sosialistinen Internationale nykyään tarpeeksi avoin kaikenlaiselle sosialistiselle ajattelulle, enkä kaikesta bolshevismien Internationaleessa aiheuttamasta teoreettisesta ja käytännöllisestä eripuraisuudesta huolimatta näe syytä, miksi sen vasemmistosiiven pitää irrottautua keskustasta ja muodostaa itsenäinen ryhmä.

Ennen kaikkea tulee muistaa, että me elämme vasta vallankumouksen synnytyksvaihetta. Sodan aiheuttamasta poliittisesta ja yhteiskunnallisesta hävityksestä kasvaneet hallitusmuodot eivät ole vielä käyneet läpi koetuksia, eikä niitä voida pitää lopullisesti vakiintuneina.

Uusi luuta lakaisee alussa ihmeen hyvin, mutta mihin se kelpaa lopussa — siitä ei voi varmuudella päätellä ennakolta.

Venäjä ei ole Unkari, Unkari ei ole Ranska eikä Ranska ole Englanti, ja siksi se, joka aiheuttaa hajaannusta Internationaleessa pitäen ohjeenaan jonkin yhden kansakunnan kokemusta, osoittaa rikollista älyn rajoittuneisuutta.

Mikä on Venäjän kokemuksen todellinen arvo? Kuka vastaa tähän kysymykseen? Liiftoutuneet hallitukset pelkäävät antaa meille mahdollisuutta päästä täydelleen selville asioista. Mutta on kaksi seikkaa, mitkä tiedämme.

Ennen kaikkea tiedämme, että Venäjän nykyinen hallitus ei suorittanut vallankumousta ennakolta laaditun suunnitelman mukaan. Se kehittyi tapahtumien kulun yhteydessä. Alettuana taistelun Kerenskiä vastaan Lenin vaati Perustavan kokouksen koollekutsumista. Tapahtumat johtivat hänet tuon Kokouksen hajottamiseen. Kun Venäjällä puhkesi sosialistinen vallankumous, ei kukaan aavistanut, että Neuvostot ottaisivat hallituksessa sen paikan, minkä ne ottivat.

Sitten Lenin koetti aivan oikein saada unkarilaiset vakuuttumaan siitä, ettei pidä kopioida orjallisesti Venäjää, vaan että Unkarin vallan-

kumoukselle pitää antaa mahdollisuus kehittyä vapaasti, sen oman hengen mukaisesti.

Niiden kokeilujen kehitys ja epävakaisuus, joiden silminnäkijöitä me olemme, ei missään tapauksessa olisi saanut aiheuttaa hajaannusta Internationalen sisällä.

Kaikki sosialistiset hallitukset tarvitsevat Internationalen apua ja neuvoja. Internationalen tulee seurata näiden hallitusten kokeiluja tarkkaavaisin ja arvostelevin silmin.

Kuulin vastikään eräältä ystävältäni, joka oli tavannut hiljattain Leninin, ettei kukaan arvostele Neuvostohallitusta kursailemattomammin kuin Lenin itse.

* * *

Kun sotaa seuranneet levottomuudet ja vallankumoukset eivät todista kahtiajakaantumista oikeutetuksi, niin eikö sitä todista oikeutetuksi se asenne, jonka eräät sosialistiset ryhmät omaksuivat sodan aikana? Tunnustan avomielisesti, että siitä olisi voitu löytää järkevämpi syy. Mutta jos todella onkin olemassa jonkinlaista aihetta kahtiajakaantumiseen Internationalessa, niin ainakin Moskovan konferenssissa tuo kysymys asetettiin kerrassaan epäonnistuneella tavalla.

Lukeudun sen mielipiteen kannattajiin, että Bernin konferenssissa käyty keskustelu, joka koski vastuuta sodasta, *oli vain myönnitys ei-sosialististen piirien yleiselle mielipiteelle.*

Bernin konferenssissa ei ainoastaan puuttunut mahdollisuutta tehdä tästä kysymyksestä sellainen päätös, jolla olisi ollut jotakin historiallista arvoa (vaikka sillä saattoi olla jonkinlaista poliittista arvoa), vaan itse kysymystäkään ei ollut asetettu siten kuin kuuluu.

Saksalaisten enemmistön tuomitseminen (minkä tuo enemmistö oli täysin ansainnut ja mihin minä mielihyvin yhdyin) ei voinut olla sodan syiden selittämistä.

Bernissä käytyyn väittelyyn ei liittynyt avomielistä keskustelua siitä asenteesta jonka toiset sosialistit olivat omaksuneet sotaan nähden.

Tuo väittely ei antanut mitään sosialisteja sodan aikana velvoittavaa käyttäytymisohjetta. Kaikki mitä Internationale oli sanonut ennen sitä, mahtui siihen, että kun sota on luonteeltaan kansallista puolustusotaa, niin sosialistien on liityttävä yhteen muiden puolueiden kanssa.

Ketä me siis ryhdymme tuomitsemaan tällaisissa olosuhteissa?

Muutamit meistä tiesivät, ettei noilla Internationalen päätöksillä ollut merkitystä ja että ne eivät kelvanneet käytännölliseksi ohjeeksi.

Me tiesimme, että tämän sodan täytyy päättyä imperialismin voittoon, ja olematta sanan tavanomaisessa mielessä enempää pasifisteja kuin antipatifistejakaan yhdyimme mielestämme ainoaan internationalismin kanssa sopusoinnussa olevaan politiikkaan. *Mutta Internationale ei ole milloinkaan määrännyt meille moista toimintalinjaa.*

Juuri siksi Internationale kärsi vararikon sodan alkamishetkellä. Se menetti arvovaltansa eikä julkaissut ainoatakaan päätöslausemaa, jonka nojalla voisimme nyt tuomita niitä, jotka ovat täyttäneet rehellisesti kansainvälisten edustajakokousten päätöksiä.

Sen vuoksi on nykyään puolustettava seuraavaa näkökantaa: sen sijaan että jakaantuisimme menneitä tapahtumia koskevien erimielisyyksien takia, ryhdymme luomaan todella aktiivista Internationalea, joka

on auttava sosialistista liikettä nyt alkaneella vallankumouksen ja rakennustyön kaudella.

Sosialistiset periaatteemme on palautettava kunniaan. On luotava vankat kansainväliset sosialistiset toimintaperusteet.

Mutta jos ilmenee, että olemme oleellisesti eri mieltä noista periaatteista, jos emme pääse yksimielisyyteen vapautta ja demokratiaa koskevasta kysymyksestä, jos käsityksemme niistä olosuhteista, joiden vallitessa proletariaatti voi ottaa vallan omiin käsiinsä, eriävät lopullisesti toisistaan, jos vihdoinkin käy selville, että sota on saastuttanut imperialismin myrkyllä joitakin Internationalen osastoja — silloin kahtiajakaantuminen on mahdollista.

En kuitenkaan usko sellaisen onnettomuuden tapahtuvan.

Siksi Moskovan manifesti aiheuttikin minulle mielipahaa, ainakin ennenaikaisena ja tietenkään hyödyttömänä; ja uskon, että ranskalaiset toverini, joiden osaksi on viimeisten neljän kovanonnen vuoden aikana tullut niin paljon parjausta ja onnettomuuksia, eivät anna valtaa kärsimättömyyden puuskalle eivätkä tule puolestaan myötävaikuttamaan kansainvälisen solidaarisuuden häviämiseen.

Muutoin heidän lapsensa joutuisivat rakentamaan tuon solidaarisuuden uudelleen, jos proletariaatin osana on oleva jolloinkin hallita maailmaa.

J. Ramsay MacDonald

Kuten lukija huomaa, tämän artikkelin kirjoittaja koettaa todistella kahtiajakaantumisen tarpeettomuutta. Päävastoin, nimenomaan sen väistämättömyys juontuu siitä, *miten* Ramsay MacDonald, tuo tyypillinen II Internationalen edustaja, Scheidemannin ja Kautskyn, Vandervelden ja Brantingin y.m. y.m. täysiveroinen aatekumppani järkeilee.

Ramsay MacDonaldin artikkeli on oivallinen näyte niistä siloisista, hyvältä soinnahavista, tavanomaisista, näennäisesti sosialistisista korulauseista, joilla kaikissa edistyneimissä kapitalistimaissa on ammoisista ajoista peitelty työväenliikkeessä harjoitettavaa porvarillista politiikkaa.

I

Aloittakaamme vähimmän tärkeästä, mutta erityisen luonteenomaisesta seikasta. Kirjoittaja, kuten Kautskykin (kirjassaan „Proletariaatin diktatuuri”), toistaa porvarillista valhetta, ettei muka Venäjällä kukaan nähnyt ennakolta Neuvostojen osuutta, että minä ja bolshevikit muka olisimme ryhtyneet taisteluun Kerenskiä vastaan ainoastaan Perustavan kokouksen tähden.

Se on porvarillinen valhe. Todellisuudessa esitin jo huhtikuun 4 p:nä 1917, heti ensimmäisenä päivänä Pietariin saa-

vuttuani „teesit”, joissa vaadittiin *Neuvostotasavaltaa*, eikä *porvarillista parlamentaarista* tasavaltaa. Toistin sitä moneen kertaan Kerenskin kaudella lehdistössä ja kokouksissa. Bolshevikkipuolue julisti samaa julkisesti ja virallisesti konferenssinsa päätöksissä huhtikuun 29 p:nä 1917⁷⁷. Ellei tätä tiedetä, niin se merkitsee, *ettei haluta* tietää totuutta Venäjän sosialistisesta vallankumouksesta. Ellei haluta käsittää, että porvarillinen parlamentaarinen tasavalta Perustavine kokouksineen on askel eteenpäin verrattuna samanlaiseen tasavaltaan *ilman* Perustavaa kokousta ja että *Neuvostotasavalta* on siihen verrattuna kaksi askelta eteenpäin, niin se merkitsee, että suljetaan silmät näkemästä, mikä ero on porvariston ja proletariaatin välillä.

Ken sanoo itseään sosialistiksi eikä näe tuota eroavuutta, vaikka on kulunut kaksi vuotta siitä kun kysymys asetettiin Venäjällä ja puolitoista vuotta siitä kun neuvostovallankumous voitti Venäjällä, hän jättäytyy itsepintaisesti kokonaan „ei-sosialististen piirien yleisen mielipiteen”, *toisin sanoen* porvariston aatteiden ja politiikan vangiksi.

Ero sellaisista ihmisistä on välttämätön ja kiertämätön, sillä sosialistista vallankumousta ei voida tehdä käsi kädessä niiden kanssa, jotka kallistuvat porvariston puoleen.

Ja kun Ramsay MacDonaldin tai Kautskyn y.m. kaltaiset miehet eivät ole halunneet voittaa edes sitä aivan vähäistä „vaikeutta”, joksi näille „johtajille” olisi muodostunut tutustuminen niihin *asiakirjoihin*, jotka koskevat bolshevikkien suhdetta Neuvostovaltaan, tuon kysymyksen asettelua ennen lokakuun 25 (marraskuun 7) päivää 1917 ja sen jälkeen, niin eikö olisi naurettavaa odottaa moisilta miehiltä valmiutta ja kykyä voittaa sosialistisen vallankumouksen puolesta käytävän todellisen taistelun verrattomasti suuremmat vaikeudet?

Ken ei tahdo kuulla, on pahempi kuin kuuro.

II

Siirtykäämme toiseen valheeseen (toiseen niistä lukemattomista valheista, joita Ramsay MacDonaldin koko artikkeli on täpö täynnä, sillä tuossa artikkelissa on luultavasti useampia valheita kuin sanoja). Tämä valhe on melkein pä tärkein kaikista.

J. R. MacDonald vakuuttaa Internationalen mukamas sanoneen ennen vuosien 1914—1918 sotaa vain sen, että „kun sota on luonteeltaan kansallista puolustussotaa, niin sosialistien on liityttävä yhteen muiden puolueiden kanssa”.

Tämä on hirveätä, huutavaa totuudesta poikkeamista.

On yleisesti tunnettua, että kaikki sosialistit hyväksyivät yksimielisesti vuoden 1912 Baselin manifestin ja että se ainoana Internationalen kaikista asiakirjoista koskee nimenomaan juuri sitä englantilaisen ja saksalaisen imperialistirosvoryhmän välistä sotaa, jota valmisteltiin kaikkien nähden vuonna 1912 ja joka puhkesi vuonna 1914. Nimenomaan tuosta sodasta on Baselin manifestissa sanottu kolme seikkaa, ja vaikenemalla niistä MacDonald tekee nyt mitä suurimman rikoksen sosialismia kohtaan ja todistaa, että MacDonaldin kaltaisista ihmisistä on tehtävä pesäero, sillä he palvelevat todellisuudessa porvaristoa eivätkä proletariaattia.

Nuo kolme seikkaa ovat seuraavat:

uhkaavaa sotaa ei voida vähääkään puolustella kansallisen vapauden etujen varjolla;

työläiset tekisivät rikoksen, jos ampuisivat tuossa sodassa toisiaan;

sota johtaa proletaariseen vallankumoukseen.

Nämä ovat ne kolme tärkeintä perustotuutta, jotka MacDonald „unohtaa” (vaikkakin hän allekirjoitti ne ennen sotaa) ja niin tehdessään siirtyy *teoissa* porvariston puolelle proletariaattia vastaan ja todistaa sillä, että jakaantuminen on välttämätöntä.

Kommunistinen Internationale ei tule liittymään yhteen puolueiden kanssa, jotka eivät halua tunnustaa tätä totuutta eivätkä kykene *teoillaan* todistamaan päättävyyttään, valmiuttaan ja taitoaan saattaa joukkojen tietoisuuteen nämä totuudet.

Versailles'in rauha todisti jopa tyhmille ja sokeillekin, jopa lyhytnäköisille ihmisjoukoillekin, että Entente on ollut ja on edelleen yhtä verenhimoinen ja saastainen imperialistinen rosvo kuin Saksakin. Sen voivat olla huomaamatta joko teeskentelijät ja valehtelijat, jotka harjoittavat tietoisesti porvarillista politiikkaa työväenliikkeessä, porvariston suoranaiset asiamiehet ja käskyläiset (labor lieutenants of the capitalist class, kapitalistiluokan palveluksessa olevat työläisupseerit, kuten amerikkalaiset sosialistit sanovat)

tahi ihmiset, jotka ovat joutuneet porvarillisten aatteiden ja porvarillisen vaikutuksen valtaan, jotka ovat sosialisteja ainoastaan sanoissa, mutta todellisuudessa pikkuporvareita, filisterejä, kapitalistien myötäilijöitä. Ensimmäisen ja toisen kategorian välisellä eroavaisuudella on merkitystä persoonallisuuksien kannalta, t.s. kaikkien maiden sosialishovinisteihin kuuluvien Jussien ja Pekkojen arviointia varten. Poliitikon kannalta, t.s. miljoonien ihmisten välisen suhteiden, luokkien välisen suhteiden kannalta tuo eroavaisuus ei ole oleellinen.

Ne sosialistit, jotka vuosien 1914—1918 sodan aikana eivät käsittäneet, että tuo sota oli rikollista, taantumuksellista ryöstösotaa, imperialistista sotaa kummaltakin puolelta, ovat sosialishovinisteja, t.s. sanoissa sosialisteja, teoissa shovinisteja; sanoissa työväenluokan ystäviä, mutta teoissa „oman” kansallisen porvaristonsa palvelijoita, jotka auttavat sitä pettämään kansaa kuvaamalla sodan, jota käytiin englantilaisen ja saksalaisen imperialistirosvoryhmän, *yhtäläisesti* saastaisten, omanvoitonpyyntöisten, venrenhimoisten, rikollisten, taantumuksellisten imperialistirosvoryhmien välillä, „kansalliseksi”, „oikeudenmukaiseksi”, „vapautus”-, „puolustus”- y.m. sodaksi.

Yhtenäisyys sosialishovinistien kanssa on vallankumouksen kavaltamista, proletariaatin kavaltamista, sosialismin kavaltamista, siirtymistä porvariston puolelle, sillä se on „yhtenäisyyttä” „oman” maan *kansallisen porvariston* kanssa kansainvälisen vallankumouksellisen proletariaatin yhtenäisyyttä *vastaan*, se on yhtenäisyyttä porvariston *kanssa* proletariaattia *vastaan*.

Vuosien 1914—1918 sota todisti sen lopullisesti. Ken ei ole käsittänyt sitä, jääköön Bernin keltaiseen socialistiluopioiden Internationaleen.

III

Ramsay MacDonald julistaa hupaisan naiivisti, kuten ainakin „salonkisosialisti”, joka syyttää sanoja tuuleen käsittämättä lainkaan niiden vakavuutta, ajattelematta lainkaan sitä, että *sanat velvoittavat tekoihin*: Bernissä tehtiin „myönnytys ei-sosialististen piirien yleiselle mieliteelle”.

Siinäpä se! Me pidämme koko Bernin Internationalea keltaisena, luopurien ja kavaltajien Internationalena, sillä sen koko politiikka on „myönnytyistä” porvaristolle.

Ramsay MacDonald tietää mainiosti, että me perustimme III Internationalen ja katkaisimme lopullisesti välimme II:een, koska olimme tulleet vakuuttuneiksi sen toivottomuudesta, sen parantumattomuudesta, koska olimme nähneet, mitä osaa se esittää imperialismin palvelijana, porvarillisen vaikutuksen, porvarillisen valheen ja turmeluksen levittäjänä työväenliikkeessä. Kun Ramsay MacDonald ryhtyessään puhumaan III Internationalesta sivuuttaa asian ytimen, kiertelee ja kaartelee, puhuu tyhjiä fraaseja eikä puhu siitä mistä pitäisi puhua, niin se on hänen vikansa ja hänen rikkomuksensa. Proletariaatti näet kaipaa totuutta, eikä mikään ole vahingollisempaa sen asialle kuin totuudenmukaiselta näyttävä, säädyllinen, poroporvarillinen valhe.

Kysymys imperialismista ja siitä, mikä *yhteys imperialismilla* on työväenliikkeessä esiintyvään opportunistisiin ja työväenjohtajien suorittamaan työväenasian peittämiseen, on asetettu jo hyvin kauan sitten.

Marx ja Engels kiinnittivät jatkuvasti neljäkymmenen vuoden aikana, vuodesta 1852 vuoteen 1892, huomiota Englannin työväenluokan huippukerroksen *porvarillistumiseen*, joka aiheutui Englannin taloudellisista erikoisuuksista (siirtomaat; monopoliasema maailmanmarkkinoilla j.n.e.)⁷⁸. Marx hankki itselleen viime vuosisadan 70-luvulla kunnian joutua silloisen „berniläisen” internationalistisen suunnan halpamaisten sankarien, opportunistien ja reformistien vihan kohteeksi sen takia, että oli leimannut monet Englannin trade unionien johtajat miehiksi, jotka olivat myyneet itsensä porvaristolle tai saivat siltä maksua palveluksista, joita tekivät *porvariluokalle* toimiessaan työväenliikkeen *puitteissa*.

Buurisodan aikana anglosaksinen lehdistö asetti jo aivan selvästi kysymyksen imperialismista kapitalismin uusimpana (ja viimeisenä) vaiheena. Ellei muistini petä, niin ei kukaan muu kuin Ramsay MacDonald erosi silloin „Fabianilaisesta yhdistyksestä”, tuosta „berniläisten” Internationalen esikuvasta, tuosta opportunismin taimitarhasta ja mallilaitoksesta, jota Engels luonnehti niin nerokkaan voimallisesti, selvästi ja totuudenmukaisesti kirjeenvaihdossaan Sorgen kanssa⁷⁹. „Fabianilainen imperialismi” oli

silloin Englannin sosialistisessa kirjallisuudessa ahkerasti viljelty sanonta.

Jos Ramsay MacDonald on unohtanut tämän, niin sitä pahempi hänelle.

„Fabianilainen imperialismi” ja „sosiali-imperialismi” merkitsevät samaa: sosialismia sanoissa, imperialismia teoissa, *opportunistin kehittymistä imperialismiksi*. Tämä ilmiö on tullut nyt, vuosien 1914—1918 sodan aikana ja sen jälkeen, *yleismaailmalliseksi* tosiasiaksi. Se, ettei tätä käsitetä, on „berniläisten” keltaisen Internationalen äärimmäistä sokeutta ja sen mitä suurin rikos. Opportunistin eli reformismien täytyi välttämättä muuttua yleismaailmallisen merkityksen omaavaksi *sosialistiseksi imperialismiksi* eli sosialishovinismiksi, sillä imperialismi erotti muista kourallisen rikkaimpia, etumaisia kansakuntia, jotka ryöstävät koko maailmaa, ja antoi siten näiden maiden porvaristolle mahdollisuuden *lahjoa* monopolististen ylivoittojensa turvin (imperialismi on monopolistista kapitalismia) näiden maiden *työväenluokan huippukerroksia*.

Ne, jotka eivät näe, että tämä on imperialismien vallitessa taloudellisesti kiertämätön tosiasia, ovat joko täydellisiä moukkia tai teeskentelijöitä, jotka pettävät työläisiä toisteleamalla *yleisiä kohtia* kapitalismista ja salaavat siten sen karvaan totuuden, että *kokonainen virtaus sosialistisessa liikkeessä* on siirtynyt imperialistisen porvariston puolelle.

Ja tästä tosiasiasta juontuu kaksi kiistatonta johtopäätöstä:

Ensimmäinen johtopäätös: „berniläisten” Internationale on tosiasiallisesti, todellisen historiallisen ja poliittisen merkityksensä kannalta katsoen yksityisten jäsentensä hyvästä tahdosta ja viattomista toivomuksista huolimatta *kansainvälisen imperialismien asiamiesten järjestö*, asiamiesten, jotka toimivat työväenliikkeen *sisällä*, levittävät *siellä* porvarillista vaikutusta, porvarillisia aatteita, porvarillista valhetta ja turmelusta.

Vanhan demokraattisen parlamentaarisen kulttuurin maissa porvaristo on oppinut mainiosti toimimaan ei vain väkivallan, vaan myös petoksen, lahjonnan ja liehittelyn avulla käyttäen näitä keinoja mitä hiotuimmista muodoista. Englantilaisten „työväenjohtajien” (t.s. työläisten petuttamista harjoittavien porvariston käskyläisten) „lounaskutsut” eivät suotta ole saavuttaneet kuuluisuutta, ja niistä

puhui jo Engels⁸⁰. Samaa luokkaa on „hurmaava” vastaanotto, jonka herra Clemenceau järjesti sosialistiluopio Merveheimille, Ententen ministerien Bernin Internationalen johtajille järjestämät suopeat vastaanotot ja niin edespäin ja niin pois päin. „Te koulutate heidät, mutta me ostamme heidät”, näin oli eräs älykäs englantilainen kapitalistirouva kerran sanonut herra sosiali-imperialisti Hyndmanille, joka muistelmissaan kertoi, miten tuo rouva — nopeaälyisempi kuin kaikki „berniläisten” Internationalen johtomiehet yhteensä — oli arvostellut niitä intelligenttisosialistien „teoksia”, joissa käsiteltiin sosialistijohtajien koulutusta työläisten keskuudesta.

Sodan aikana, jolloin Vanderveldet, Brantingit ja koko tuo kavaltajajoukkio järjesti „kansainvälisiä” konferensseja, Ranskan porvarilliset sanomalehdet ivailivat erittäin myrkyllisesti ja erittäin osuvasti: „Noilla Vanderveldeillä on jotain elohiiren tapaista. Kuten ihmiset, joita vaivaa elohiiri, eivät voi sanoa kahta lausetta ilman kasvolihasien kummallista nykimistä, samoin Vanderveldet eivät voi puhua politiikasta toistelematta papukaijan tavoin sanoja: internationalismi, sosialismi, työläisten kansainvälinen solidaarisuus, proletariaatin vallankumous j.n.e. Toistelkoot millaisia sakramentaalisia kaavoja tahansa, kunhan vain auttavat vetämään työläisiä nenästä ja tekevät meille, kapitalisteille, palveluksia imperialistista sotaa käytäessä ja työläisiä orjuutettaessa.”

Englantilaiset ja ranskalaiset porvarit ovat toisinaan hyvin viisaita ja arvostavat „berniläisten” Internationalen lakeijanpalvelukset erittäin korkealle.

Martov on kirjoittanut jossakin: te bolshevikit sätitte Bernin Internationallea, mutta siihen kuuluu myös „teidän” ystävänne Lorient.

Tuo on veijarin perustelua. Kaikki näet tietävät, että Lorient kamppailee avoimesti, rehellisesti, sankarillisesti III Internationalen puolesta. Kun Zubatov järjesti vuonna 1902 Moskovassa työläisten kokouksia tarkoituksella petkuttaa heitä „poliisisosialismilla”, niin työmies Babushkin, jonka olin tuntenut vuodesta 1894, hän oli silloin mukana työläiskerhossani Pietarissa, eräs parhaita, uskollisimpia työläis-„iskralaisia”, vallankumouksellisen proletariaatin johtajia, jonka Rennenkampf ampui vuonna 1906 Siperiassa, kävi Zubatovin kokouksissa taistellakseen zubatovi-

laisuutta vastaan ja saadakseen työläiset pois sen kynsistä. Babushkin oli yhtä vähän „zubatovilainen” kuin Lorient „berniläinen”.

IV

Toinen johtopäätös: III, Kommunistinen Internationale on perustettukin sitä varten, ettei annettaisi „socialistien” selviytyä sillä *sanallisella* vallankumouksen tunnustamisella, josta Ramsay MacDonald antaa näytteitä artikkelissaan. Vallankumouksen tunnustaminen sanoissa, millä tosiasiallisesti naamioidaan läpeensä opportunistista, reformistista, nationalistista, pikkuporvarillista politiikkaa, oli II Internationalen perussynti, ja sitä pahaa vastaan me taistelemme viimeiseen hengenvetoon saakka.

Kun sanotaan: II Internationale on kuollut kärsittyään häpeällisen vararikon, niin se pitää osata ymmärtää. Se merkitsee: opportunisti, reformismi ja pikkuporvarillinen sosialismi ovat kärsineet vararikon ja kuolleet. Sillä II Internationalella on historiallinen ansio, sillä on saavutus *eiçäei* (ainiaaksi), josta tietoiset työläiset eivät milloinkaan luovu, nimittäin: työväen osuustoiminnallisten, ammatillisten ja poliittisten joukkojärjestöjen perustaminen, porvarillisen parlamentarismien ja yleensä kaikkien porvarillisen demokratian laitosten hyväksikäyttö j.n.e.

Sitä varten, että saavutettaisiin todenteolla voitto opportunistimista, joka on aiheuttanut II Internationalen häpeällisen kuoleman, että autettaisiin todenteolla vallankumousta, jonka lähestyminen *jopa* Ramsay MacDonalldinkin on pakko tunnustaa, tarvitaan:

ensimmäkin, että kaikkea propagandaa ja agitaatiota harjoitetaan vallankumouksen näkökannalta, vastakohtana reformeille, selittämällä joukoille järjestelmällisesti tuota vastakohtaisuutta sekä teoreettisesti että käytännöllisesti parlamentaarisen, ammatillisen, osuustoiminnallisen y.m. työn joka vaiheessa. Missään tapauksessa ei saa kieltäytyä (erikoisia poikkeustapauksia lukuunottamatta) käyttämästä parlamentarismia ja porvarillisen demokratian kaikkia „vapauksia”, ei saa kieltäytyä reformeista, mutta niitä on pidettävä *vain* proletariaatin vallankumouksellisen luokkataistelun *sivutuotteena*. Yksikään „berniläisten” Internationalen puolue ei täytä tätä vaatimusta. Yksikään niistä ei

edes käsitä, miten *kaikkea* propagandaa ja agitaatiota pitää harjoittaa, selittämällä, mikä *ero* on reformeilla ja vallankumouksella, miten pitää kasvattaa *johdonmukaisesti* sekä puoluetta että joukkoja *vallankumoukseen*.

Toiseksi on yhdistettävä legaalinen ja *illegaalinen* toiminta. Sitä bolshevikit ovat opettaneet aina ja erikoisen määrätietoisesti vuosien 1914—1918 sodan aikana. Halpamaisen opportunistin sankarit tekivät pilkkaa siitä ylistäen omahyväisesti Länsi-Euroopan maiden, tasavaltojen y.m. „laillisuutta”, „demokratiaa”, „vapautta”. Nyt voivat enää vain työläisiä fraaseilla petkuttavat suoranaiset huijarit kiistää sen tosiasian, että bolshevikit ovat olleet oikeassa. Maailmassa ei ole kehittyneimpienkään, „vapaimpienkaan” porvarillisten tasavaltojen joukossa ainoatakaan maata, missä ei vallitsisi porvariston terrori, missä ei olisi kielletty harjoittamasta agitaatiota sosialistisen vallankumouksen puolesta, missä ei olisi kumottu nimenomaan tämänsuuntaisen propagandan ja organisatorisen työn vapautta. Puolue, joka ei ole vielä kukaan tunnustanut asian olevan porvariston herruuden aikana näin eikä harjoita järjestelmällistä, kaikinpuolista *illegaalista* toimintaa vastoin porvariston lakeja ja porvarillisia parlamentteja, on kavaltajien ja heittiöiden puolue, jotka pettävät kansaa tunnustamalla vallankumouksen sanoissa. Sellaisten puolueiden paikka on keltaisessa „berniläisten” Internationalessa. Kommunistisessa Internationalessa niitä ei tule olemaan.

Kolmanneksi on kamppailtava johdonmukaisesti ja säälimättä sen puolesta, että työväenliikkeestä karkotettaisiin kokonaan ne johtajat, jotka ovat osoittautuneet opportunisteiksi ennen sotaa ja varsinkin sodan aikana sekä politiikan alalla että erityisesti ammattiliitoissa ja osuustoiminnassa. „Puolueettomuus”-teoria on valheellinen ja halpamainen veruke, joka auttoi porvaristoa saamaan joukot puolelleen vuosina 1914—1918. Puolueet, jotka kannattavat sanoissa vallankumousta, mutta eivät tee käytännössä johdonmukaisesti työtä nimenomaan vallankumouksellisen ja ainoastaan vallankumouksellisen puolueen vaikutuksen lisäämiseksi kaikissa ja kaikenlaatuisissa työväen joukkojärjestöissä, ovat petturien puolueita.

Neljänneksi, ei saa mukautua siihen, että sanoissa tuomiin imperialismi, mutta todellisuudessa ei käydä vallankumouksellista taistelua siirtomaiden (ja riippuvaisten

kansakuntien) vapauttamiseksi *omasta* imperialistisesta porvaristostaan. Se on ulkokultaisuutta. Se on työväenliikkeessä vaikuttavien porvariston asiamiesten (labor lieutenants of the capitalist class) politiikkaa. Se Englannin, Ranskan, Hollannin, Belgian j.n.e. puolue, joka vastustaa sanoissa imperialismia, mutta ei käy teoissa vallankumouksellista taistelua „omissa” siirtomaissaan „oman” porvaristonsa *kukistamiseksi*, ei auta järjestelmällisesti kaikkialla siirtomaissa jo alkanutta *vallankumouksellista* toimintaa eikä kuljeta niihin aseita ja kirjallisuutta siirtomaiden vallankumouksellisia puolueita varten, on heittiöiden ja petturien puolue.

Viidenneksi, mitä suurinta ulkokultaisuutta on „berniläisten” Internationalen puolueille tyypillinen ilmiö: tunnustetaan sanoissa vallankumous ja keikaroidaan työläisten edessä komeilla fraaseilla sen suhteen, että nuo puolueet tunnustavat vallankumouksen, mutta todellisuudessa kuitenkin suhtaudutaan aidon reformistisesti niihin vallankumouksen kasvun alkuihin, versoihin ja ilmauksiin, joita ovat porvarilliset lait murskaavien ja kaikkinaiset legaalisuuden puitteet ylittävien joukkojen kaikki esiintymiset; sellaisia joukkoesiintymisiä ovat esimerkiksi yleislakot, katu mielenosoitukset, sotamiesten protestit, joukkokokoukset sotaväessä, lentolehtisten levitys kasarmeissa ja sotilailleillä j.n.e.

Jos keneltä tahansa „berniläisten” Internationalen sankarilta kysytään, suorittaako hänen puolueensa sellaista järjestelmällistä työtä, niin hän vastaa joko välttelevillä fraaseilla, peitellen niillä sellaisen toiminnan puuttumista: ei ole järjestöä eikä koneistoa sitä varten, hänen puolueensa ei kykene harjoittamaan sitä; tai hän vastaa deklamoimalla „putschismia” (kapinaintoilua), „anarkismia” y.m. vastaan. Näin menettelemällä Bernin Internationale juuri pettää työväenluokan ja siirtyy tosiasiallisesti porvariston leiriin.

Kaikki Bernin Internationalen johtajalurjukset panevat parastaan julistaessaan „myötätuntoaan” yleensä vallankumousta ja muun muassa Venäjän vallankumousta kohtaan. Mutta vain ulkokullatut tai hölmöt voivat olla käsittämättä, että Venäjän vallankumouksen erittäin nopeasti saavuttamat menestykset *ovat yhteydessä* vallankumouksellisen puolueen mainitunsuuntaiseen monivuotiseen työhön, jossa

työssä vuosien mittaan luotiin järjestelmällinen illegaalinen koneisto johtamaan mielenosoituksia ja lakkoja, työskentelemään sotaväen keskuudessa, tutkittiin yksityiskohtaisesti toimintamenetelmiä, luotiin illegaalista kirjallisuutta, joka antoi yhteenvetoja saadusta kokemuksesta ja kasvatti koko puolueessa ajatusta vallankumouksen välttämättömyydestä, kasvatettiin joukkojen johtajia sellaisia tapauksia varten j.n.e. j.n.p.

v

Kysymyksissä imperialistisen sodan muuttamisesta kansalaissodaksi ja proletariaatin diktatuurista tulevat esiin kaikkein syvällisimmät, periaatteellisimmat erimielisyydet, joissa summeerautuu kaikki se, mitä edellä on esitetty ja jotka selittävät, miksi vallankumouksellisen proletariaatin leppymätön teoreettinen ja käytännön poliittinen taistelu „berniläisten” Internationalea vastaan on välttämätöntä.

Bernin Internationalen joutuminen porvarillisen ideologian pauloihin tulee parhaiten esille siinä, että se, ymmärtämättä (tai haluamatta ymmärtää tai tekeytyen ymmärtämättömäksi) vuosien 1914—1918 sodan imperialistista luonnetta, ei ymmärtänyt, että tuo sota tulisi väistämättömästi muuttumaan kaikkien edistyneimpien maiden proletariaatin ja porvariston väliseksi kansalaissodaksi.

Kun bolshevikit jo marraskuussa 1914 huomauttivat tuosta väistämättömyydestä, niin kaikkien maiden poroporvarit vastasivat tylsällä pilkanteolla ja noiden poroporvarien joukossa olivat kaikki Bernin Internationalen johtajat. Nyt imperialistisen sodan muuttuminen kansalaissodaksi on tapahtunut tosiasia monessa maassa, ei yksin Venäjällä, vaan myös Suomessa, Unkarissa, Saksassa ja vieläpä puolueettomassa Sveitsissäkin, ja kansalaissodan oireita on havaittavissa, tuntuu ja ilmenee poikkeuksetta kaikissa kehittyneimmissä maissa.

Kun tuo kysymys sivuutetaan nyt vaitiololla (kuten Ramsay MacDonald tekee) tai kun kiertämätön kansalais-sota yritetään *torjua* makeilevilla ja sovittelevilla fraaseilla (kuten herrat Kautsky ja kumpp. tekevät), niin se on samaa kuin proletariaatin suoranainen kavaltaminen, se merkitsee tosiasiallista siirtymistä porvariston puolelle. Porvariston todelliset poliittiset johtajat ovat näet käsittäneet jo kauan

sitten kansalaissodan kiertämättömyyden ja valmistautuvat siihen erittäin hyvin, harkitusti ja järjestelmällisesti, lujittavat asemaansa sen varalta.

Koko maailman porvaristo valmistautuu nujertamaan proletariaatin lähestyvässä kansalaissodassa, valmistautuu siihen kaikin voimin, suunnattomalla tarmolla, älyllä, päätäväisyydellä, kaihtamatta mitään rikoksia, tuomiten näkään ja yleiseen hävitykseen kokonaisia maita. Mutta Bernin Internationalen sankarit veisaavat kuin höperöt tai ulkokultaiset papit tai pedantit professorit vanhaa kuluutta, kyllästyttävää reformistien virttä! Ei ole vastenmielisempää, inhottavampaa näytelmää!

Kautskyt ja MacDonaldit jatkavat kapitalistien *pelottelua* vallankumouksella, porvariston *pelottelua* kansalaissodalla saadakseen näiltä myönnytyksiä, saadakseen nämä suostumaan reformistiseen tiehen. Siinä koko Bernin Internationalen kaikkien kirjoitelmien, sen koko filosofian ja koko politiikan sisältö. Tätä viheliäistä lakeijantempua olemme nähneet käytettävän Venäjällä, liberaalien (kadettien) turvautuessa siihen vuonna 1905 ja menshevikkien sekä „sosialistivallankumouksellisten” vuosina 1917—1919. Bernin Internationalen lakeijasielut eivät ajattelekaan joukkojen *kasvattamista* siinä tietoisuudessa, että *voiton saavuttaminen* porvaristosta kansalaissodassa on kiertämätöntä ja välttämätöntä, he eivät ajattelekaan sitä, että kaikessa politiikassa on pyrittävä tähän päämäärään, kaikki kysymykset on valaistava, asetettava ja ratkaistava tältä ja vain tältä näkökannalta. Ja siksi meidän on pidettävä päämääränämme vain sitä, että parantumattomat reformistit, t.s. yhdeksän kymmenesosaa Bernin Internationalen johtajista, suistettaisiin lopullisesti siihen likakaivoon, joka on porvariston palvelijain oikea paikka.

Porvaristo *tarvitsee* sellaisia palvelijoita, joihin osa työväenluokkaa luottaisi ja jotka kaunistelisivat porvaristoa, antaisivat siitä paremman kuvan puheilla reformistisen tien mahdollisuudesta, hämäisivät kansaa noilla puheilla, johtaisivat kansan huomion *pois* vallankumouksesta ylistelemällä reformistisen tien ihanouksia ja mahdollisuuksia.

Kaikki Kautskyjen samoin kuin myös meikäläisten menshevikkien ja eserrien kirjoitukset ovat juuri tuota kaunomaalailua, vallankumousta pelkäävän arkamaisen poroporvarin ruikutusta.

Meillä ei ole tässä yhteydessä mahdollisuutta kerrata yksityiskohtaisesti, mitkä taloudelliset perussyyt ovat tehneet kiertämättömäksi nimenomaan vallankumouksellisen tien ja yksinomaan vallankumouksellisen tien, tehneet mahdolltomaksi ratkaista historian päiväjärjestykseen asettamia kysymyksiä muuten kuin kansalaissodalla. Tästä on kirjoitettava ja tästä tullaan kirjoittamaan kokonaisia teoksia. Elleivät herrat Kautskyt ja muut Bernin Internationalen johtomiehet ole tätä käsittäneet, voidaan vain sanoa: tietämättömyys on lähempänä totuutta kuin ennakkoluulo.

Tietämättömät, mutta vilpittömät työn ihmiset ja työtä-tekevien puoltajat näet käsittävät nyt, sodan jälkeen, helpommin vallankumouksen, kansalaissodan ja proletariaatin diktatuurin kiertämättömyyden kuin syvästi tieteellisiä reformistisia ennakkoluuloja täyteen ahdetut herrat Kautskyt, MacDonaldit, Vanderveldet, Brantingit, Turatit ja tutti quanti*.

Eräänä varsin havainnollisena osoituksena kaikkialla havaittavasta kansanjoukkojen vallankumouksellisen tietoisuuden voimakkaasta kasvusta voidaan pitää Henri Barbusse'in romaaneja: „Le feu” („Tuli”) ja „Clarté” („Selvyys”). Edellinen niistä on käännetty jo kaikille kielille ja sitä on levitetty Ranskassa 230.000 kappaletta. Täysin valistumattoman, aatteiden sekä ennakkoluulojen kokonaan lyyhistämän poroporvarin ja laumaihmissen muuttuminen vallankumousmieheksi nimenomaan sodan vaikutuksesta on esitetty harvinaisen vakuuttavasti, kyvykkäästi ja totuudenmukaisesti.

Proletaarien ja puoliproletaarien joukot kannattavat meitä ja siirtyvät puolellemme, ei päivä päivältä, vaan tunti tunnilta kasvavin joukoin. Bernin Internationale on armeijaa vailla oleva esikunta, joka luhistuu kuin korttitalo, kun se paljastetaan lopullisesti joukkojen silmissä.

Ententen koko porvarillinen lehdistö käytti sodan aikana Karl Liebknechtin nimeä joukkojen pettämiseksi: tahdottiin näyttää, että Ranskan ja Englannin imperialistirosvot ja ryövärit ovat myötätuntoisia tuolle sankarille, tuolle „ainoalle rehelliselle saksalaiselle”, kuten he sanoivat.

Nyt Bernin Internationalen sankarit ovat samassa järjestyksessä Scheidemannien kanssa, jotka järjestivät Karl Lieb-

* — kaikki muut. Toim.

knechtin ja Rosa Luxemburgin murhan, niiden Scheidemannien kanssa, jotka esittivät työläissyntyisten pyövelien osaa, tekivät pyövelinpalveluksia porvaristolle. Sanoissa ulkokultaisia yrityksiä „tuomita” Scheidemannit (ikään kuin asia muuttuisi „tuomitsemisesta”!). Todellisuudessa samaan järjestöön kuulumisen murhamiesten kanssa.

Saksan hallitus karkotti edesmenneen Harry Quelchin vuonna 1907 Stuttgartista sen takia, että hän oli sanonut Euroopan diplomaattien istuntoa⁸¹ „varkaiden kokoukseksi”. Bernin Internationalen johtomiehet eivät ole pelkkä varkaiden kokous, he ovat katalien murhamiesten kokous.

He eivät välty vallankumouksellisten työläisten tuomiolta.

VI

Kysymyksen proletariaatin diktatuurista Ramsay MacDonald kuittaa parilla sanalla, asiana, jonka yhteydessä voidaan väitellä vapaudesta ja demokratiasta.

Ei. Nyt on aika toimia. Väittely on myöhäistä.

Kaikkein vaarallisinta Bernin Internationalen puolelta on proletariaatin diktatuurin tunnustaminen sanoissa. Nuo ihmiset ovat valmiit tunnustamaan mitä tahansa, allekirjoittamaan mitä tahansa, kunhan vain saavat jäädä työväenliikkeen johtoon. Nyt Kautskykin sanoo jo, ettei hän vastusta proletariaatin diktatuuria! Ranskalaiset sosialishovinistit ja „keskustalaiset” allekirjoittavat päätöslauselman proletariaatin diktatuurin puolesta!

He eivät ansaitse luottamusta hiuskarvankaan vertaa.

Eivät sanalliset tunnustukset ole tarpeen, vaan täydellinen pesäero *teoissa* reformistisesta politiikasta, porvarillisen vapauden ja porvarillisen demokratian ennakkoluuloista, on tarpeen, että noudatetaan käytännössä vallankumouksellista luokkataistelupolitiikkaa.

Proletariaatin diktatuuri yritetään tunnustaa sanoissa, jotta saataisiin sen rinnalla salakuljetetuksi „enemmistön tahto”, „yleinen äänestys” (juuri niin tekee Kautsky), porvarillinen parlamentarismi, kieltäytyminen koko porvarillisen valtiokoneiston täydellisestä hävittämisestä, räjäyttämistä ja perinpohjaisesta murskaamisesta. Näitä reformismin uusia juonia, sen uusia takaportteja on pelättävä eniten.

Proletariaatin diktatuuri ei olisi mahdollinen, ellei väestön enemmistö koostuis proletaareista ja puoliproletaareista. Tätä totuutta Kautsky ja kumpp. yrittävät väärentää siten, että muka tarvitaan „enemmistön äänestystä”, jotta proletariaatin diktatuuri voitaisiin tunnustaa „oikeaksi”.

Koomillisia pedantteja! He eivät ole käsittäneet, että porvarillisen parlamentarismin puitteissa ja laitoksissa tapahtuva, sen tapoja noudattava äänestys on *osa* sitä porvarillista valtiokoneistoa, joka on murskattava ja särjettävä ylhäältä alas asti proletariaatin diktatuurin toteuttamista *varten*, porvarillisesta demokratiasta proletaariseen demokratiaan siirtymistä varten.

He eivät ole käsittäneet, että silloin kun historia on asettanut päiväjärjestykseen proletariaatin diktatuurin, *kaikki* vakavat poliittiset kysymykset ratkaistaan kansalaissodalla, eikä suinkaan äänestyksillä.

He eivät ole käsittäneet, että proletariaatin diktatuuri on *yhden* luokan valtaa, luokan, joka ottaa haltuunsa uuden valtiolaitoksen *koko* koneiston, *voittaa* porvariston ja *neutralisoi* koko pikkuporvariston, talonpoikaiston, poroporvariainekset ja sivistyneistön.

Kautskyt ja MacDonaldit tunnustavat luokkataistelun sanoissa, unohtaakseen sen teoissa proletariaatin vapauttamiseksi käytävän taistelun ratkaisevimmassa vaiheessa: hetkellä, jolloin proletariaatti, otettuaan käsiinsä valtiovallan *jatkaa* puoliproletariaatin tukemana tuon vallan avulla luokkataistelua vieden sen *luokkien hävittämiseen* saakka.

Bernin Internationalen johtomiehet toistavat aitojen poroporvarien tapaan porvarillis-demokraattisia hokemia vapaudesta ja tasa-arvoisuudesta ja demokratiasta huomaamatta, että he tällöin toistavat sirpaleita vapaan ja tasa-arvoisen *tavaranomistajan* aatteesta, käsittämättä, ettei proletariaatti tarvitse valtiota „vapautta” varten, vaan *nujertaakseen* vihollisensa, riistäjän, kapitalistin.

Tavaranomistajan vapaus ja tasa-arvoisuus ovat kuolleet, niinkuin kapitalismi on kuollut. Kautskyista ja MacDonaldista ei ole sen henkinherättäjiksi.

Proletariaatille on tarpeen, että luokat hävitetään — se on proletaarisen demokratian, proletaarisen vapauden (vapaus kapitalisteista, tavaravaihdosta) *reaalinen* sisältö, proletaarisen tasa-arvoisuuden (ei *luokkien* tasa-arvoisuuden — siihen typeryyteen sotkeutuvat Kautskyt ja Vander-

veldet sekä MacDonaldit —, vaan pääomaa ja kapitalismia *kukistavien* työtätekevien tasa-arvoisuuden) reaalin sisältö.

Niin kauan kuin on olemassa luokkia, vapaus ja luokkien tasa-arvoisuus ovat porvarillista petosta. Proletariaatti ottaa vallan, muuttuu *hallitsevaksi* luokaksi, hävittää porvarillisen parlamentarismia ja porvarillisen demokratian, lannistaa porvariston, tukahduttaa *kaikkien* muiden luokkien *kaikki* yritykset palata kapitalismiin, antaa työtätekeville *todellisen* vapauden ja tasa-arvoisuuden (mikä voidaan toteuttaa ainoastaan *kumoamalla* tuotantovälineiden yksityisomistus), ei anna heille pelkästään „oikeutta”, vaan antaa *reaaliseen* käyttöön sen, *mitä on otettu pois* porvaristolta.

Ken ei ole käsittänyt *tätä* proletariaatin diktatuurin (tai, mikä on samaa, Neuvostovallan eli proletaarisen demokratian) sisältöä, hän käyttää turhaan tuota sanaa.

En voi kehittää tässä yksityiskohtaisemmin näitä ajatuksia, jotka olen esittänyt „Valtiossa ja vallankumouksessa” sekä kirjassani „Proletaarinen vallankumous ja luopio Kautsky”. Voin lopettaa omistamalla nämä muistiinpanot Bernin Internationalen Luzernissa elokuun 10 p:nä 1919 pidetyn kongressin⁸² edustajille.

Heinäkuun 14 p:nä 1919

Julkaistu elokuussa v. 1919

Julkaistaan käsikirjoituksen mukaan